

Arrest

nr. 241 598 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 juni 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 7 augustus 1990 geboren in Bagdad. In 2004 huwde u met A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (O.V.: (...)) en u kreeg tezamen vijf kinderen, met name: L.(...) (°2006), A.(...) (°2007), R.(...) (°2011), S.(...) (°2016) en E.(...) (°2017). U woonde samen met uw gezin in Bagdad, tot u in maart 2018 samen met uw gezin het land verliet.

Uw man was werkzaam als politieagent aan een controlepost langs de weg nabij Sammara, toen hij op 19 maart 2018 ten gevolge van de arrestatie van militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) bedreigd werd. U verbleef toen samen met uw kinderen bij uw schoonouders. Op 20 maart 2018 kwam u man u daar vervoegen. Op 22 maart 2018 werd uw man opgebeld door een buurman, die wist te vertellen dat militieleden uw huis waren binnen gevallen, waarop u samen met uw man besloot om het land te verlaten.

U verliet Irak op 26 maart 2018 samen met uw gezin.

Op 20 juni 2019 kwam u aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 25 juni 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de politiebade van uw echtgenoot (kopie), identiteitskaart (kopie), uw nationaliteitsbewijs (kopie), uw paspoort (kopie) en de nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten en paspoorten van uw echtgenoot en kinderen (kopieën)

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) A.(...); CG: (...) en OV: (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de weigering van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak voor wraak van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) ten gevolge van uw werk als politieman (CGVS 1, p. 10-11). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Eerst en vooral kan weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u controleposten hebt bemand omwille van de incoherente, vage en onlogische verklaringen die u hieromtrent aflegt. Zo beweert u dat u sinds 2011 werkte als administratief medewerker op een politiekantoor in Bagdad, toen u eind 2017 het nieuws kreeg dat u om de zes maanden zou uitgestuurd worden om te werken aan een controlepost voor een periode van tien dagen (CGVS 2, p. 11). Eind 2017 vertrok u voor de eerste keer naar de controlepost van Tadj (CGVS 1, p. 8). Na een tussenperiode van zes maanden, werd u op 10 maart 2018 voor een tweede en laatste keer uitgestuurd, dit maal naar de controlepost Al Ashaaki, nabij Sammara (CGVS 1, p. 8). Echter was uw echtgenote niet in staat om te zeggen op welke locatie u voor de eerste keer aan de controlepost dienst moest doen én kon ze ook niet zeggen wanneer dat ongeveer was, zelfs niet in welk jaartal dit was (CGVS vrouw 1, p. 7 en CGVS vrouw 2, p. 8-9). Meer nog, tijdens het eerste gehoor was zij niet in staat om aan te geven hoeveel keer u concreet aan de controleposten hebt gewerkt; meer specifiek zegt ze dat ze het niet weet en doet ze een gok (CGVS vrouw 1, p. 7). Het geheel van haar

verklaringen lijken niet aannemelijk en doen bijgevolg af aan de geloofwaardigheid van uw bewering van uw werk aan de controleposten, gezien u deze opdracht slechts twee maal uitvoerde, uw echtgenote daardoor telkens tien dagen bij haar ouders moest gaan logeren en zij zich dus logischerwijs deze twee concrete, ingrijpende gebeurtenissen zou moeten herinneren. Verder verklaart u dat de betekening van het werk aan de controlepost ongeveer een week tot tien dagen voor de effectieve startdatum in uw kantoor in Bagdad toekwam, wat u de tijd gaf om zichzelf voor te bereiden om tien dagen weg te zijn van huis (CGVS 2, p. 10). U zei dat u bij het krijgen van deze betekening aan uw vrouw had verteld dat u binnenkort een periode van huis zou zijn (CGVS 2, p. 11). Uw vrouw gaf echter aan dat u slechts de dag voor uw vertrek had gezegd dat u tien dagen van huis zou zijn (CGVS vrouw 2, p. 8).

Voorts legt u vage en onlogische verklaringen af betreffende het krijgen van een opleiding of instructies. Als u gevraagd werd of u een enige opleiding kreeg omtrent het werk aan een controlepost – voordien had u ook geen algemene opleiding gekregen in het kader van uw aanwerving als politieagent (CGVS 1, p.7-8)-, was uw antwoord negatief. Het is bevreemdend dat u voorafgaand niet van een korte opleiding genoot gezien u als politieman jarenlang enkel bureauwerk deed en u dus niet de minste ervaring had op het terrein. Wanneer daarna de vraag gesteld werd of u dan wel bepaalde instructies kreeg over de procedures die u moest volgen aan de controlepost, antwoordt u echter wel affirmatief en zegt dat u bij aankomst aan de controlepost enkele instructies kreeg (CGVS 2, p. 11). Toch blijft u onaannemelijk vaag als u probeerde uit te leggen welke instructies of procedures u dan concreet moest volgen. U komt namelijk niet veel verder dan een summiere uitleg over het tegenhouden van “verdachte personen” die u kan herkennen omdat u “een Irakees bent” en “verdachte auto’s” die je kan herkennen aan hun embleem. Verdachte personen en auto’s mocht u dus tegen houden en bij de controle moest u vervolgens nagaan of er geen wapens zonder vergunning aanwezig zijn, of de chauffeur niet dronken is, of er geen drugs in de auto liggen, en of men zijn identiteitskaart op zak heeft (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 11-12). U kreeg meermaals de kans om specifieke duiding te geven aan de procedures die u als agent aan een controlepost moest volgen, maar kwam telkens opnieuw niet veel verder dan bovengenoemde zaken, die in principe door eender welke persoon met logisch denkvermogen zouden kunnen benoemd worden. In het licht van de vele gewelddadige incidenten door milities, criminelen en terroristisch geïnspireerde organisaties die controleposten als een geliefd doelwit zien voor aanslagen, nog los van het feit dat controleposten evenzeer actief zoeken naar voormalige ISstrijders of verdachten hiervan in de regio, lijkt dergelijke vaagheid inzake instructies en het volledig ontbreken van enige opleiding weinig aannemelijk.

Betreffende het incident zelf kon u evenmin overtuigen. Naast vaagheden omtrent de te volgen procedures, hebben uw verklaringen omtrent uw keuze om de militieleden te controleren en arresteren een uitermate onlogisch karakter. U verklaart dat u op 19 maart 2018 aan de controlepost geconfronteerd werd met een voertuig waarin vier militieleden zaten en 2 gijzelaars. U besloot om het voertuig te stoppen, waarop de militieleden vijandig werden en u bedreigden. Daarna riep u hulp in van andere collega’s en uw overste en arresteerden jullie de militieleden (CGVS 1, p. 10). Nochtans merkte u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals op dat agenten aan een controlepost in het algemeen geneigd zijn om leden van milities gewoon door te laten, uit schrik voor hun gewelddadige gedrag (CGVS 1, p. 9). Als u gevraagd wordt waarom u, als administratief medewerker – die aangeeft een goed leven te hebben gehad in Irak – die sporadisch dienst moet doen aan een controlepost, überhaupt het risico zou nemen om wel militieleden aan te houden en uw veiligheid dusdanig in het gedrang te brengen, beweert u dat u het gedaan hebt vanuit een sterk verantwoordelijkheidsgevoel, een eergevoel en dat elke andere persoon de mannen wel sowieso had laten passeren (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 12, 14), wat al enigszins de wenkbrauwen doet fronsen. Logischerwijs zou van u verwacht worden dat u, een getrouwde man, een vader van vijf kinderen, met een mooi inkomen als administratief medewerker op een kantoor en een stabiel leven, niet alles op het spel zou zetten door gevaarlijke militieleden tegen te werken op een werkplaats waar u misschien maar een keer had hoeven komen, vanuit een onbedwingbaar verantwoordelijkheidsgevoel. Meer nog, in het licht van uw beweerde plichtbewustheid, bent u dan wel onaannemelijk vaag over de twee gijzelaars, over wie u uw verklaringen volatiel zijn. Enerzijds zegt u dat u niet met hen hebt gesproken en daarom niets over hen weet (CGVS 1 p. 12, CGVS 2, p. 15). Anderzijds geeft u aan dat u hen in de wagen – op weg naar het hoofdkwartier – vroeg wie ze waren en zeiden ze daarop “wij zijn ontvoerd” (CGVS 2, p. 15). U bent dus onduidelijk over het feit of u al dan niet met hen gepraat heeft en het is sowieso onlogisch dat u niet meer zou vragen aan twee gijzelaars dan “wie zijn jullie?”, zeker gezien u nog een tijd bij hen in de wagen hebt gezeten om hen af te zetten aan het hoofdkwartier. Ook het korte antwoord dat u beweert gekregen te hebben van de gijzelaars is niet aannemelijk. Redelijkerwijs zou van u enerzijds kunnen verwacht worden dat u vragen hebt gesteld aan de gijzelaars – en zeker gezien u beweert over een enorm verantwoordelijkheidsgevoel te beschikken – en anderzijds zou het logischer klinken dat de gijzelaars – die u net had helpen bevrijden – meer details zouden vertellen over de situatie. Daarnaast geeft u aan dat u op 20 maart 2018 op kantoor in

Bagdad telefonisch gesproken hebt met een collega van de controlepost, waardoor u weet dat de vier militieleden naar de algemene dienst van inlichtingen werden gebracht en daarna naar de rechtbank, maar kwam u opnieuw niets meer te weten over gijzelaars en heeft u verder geen inspanningen meer gedaan om iets over hen te weten te komen. Over de militieleden wist u overigens ook niets meer dan dat ze voor de rechtbank waren gebracht (CGVS 2, p. 15, 18). Dergelijke vaagheid betreffende de gijzelaars (en de militieleden) komt dan ook weinig geloofwaardig over in het licht van de grote risico's die u voor hen nam.

Voorts is het weinig aannemelijk dat enkel u problemen heeft gekend ten gevolge van dit incident. Als u wordt gevraagd of uw andere collega's en uw overste aan de controlepost – die eveneens betrokken waren bij de arrestatie – ook problemen hebben gekend omwille van dit voorval, verklaart u dat geen enkele persoon onder hen werd bedreigd omdat u de oorzaak van de aanhouding was (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 14). U zegt wel dat u als eerste bij de auto aankwam, maar al gauw geholpen werd door uw collega's en er door uw overste een bevel werd gegeven tot arrestatie (CGVS 2, p. 14). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw collega's u bijgestaan hebben bij de arrestatie en het bevel tot arrestatie uiteindelijk van uw overste kwam, is het uitermate onlogisch dat de militieleden enkel u zouden viseren en niet de andere betrokken collega's en overste die overging tot het geven van een bevel tot arrestatie.

Verder zijn er de weinig coherente verklaringen inzake het moment dat de beslissing viel om te vertrekken uit Irak. U verklaart dat u op 20 maart 2018 bij uw schoonouders aankwam en op 22 maart 2018 een telefoontje kreeg van uw buurman over de inval in uw huis door militieleden. Wanneer u gevraagd wordt naar het moment waarop u besliste om Irak te verlaten, beweert u dat het idee om Irak te verlaten al bestond na uw terugkomst van uw werk op 20 maart 2018 en voor de inval in uw huis (CGVS 2, p. 16). Uw echtgenote geeft echter aan dat jullie pas na het telefoontje van de buurman besloten hebben om Irak te verlaten en voordien nooit het idee hadden gehad om Irak te verlaten (CGVS vrouw 2, p. 11). Bovendien komen haar verklaringen hieromtrent weinig logisch over gezien zij enerzijds aangaf dat jullie pas het besluit namen om te vertrekken na de inval omdat de militieleden uw adres te weten kwamen, maar anderzijds uit jullie verklaringen blijkt dat zij hiervan reeds vroeger op de hoogte waren (CGVS vrouw 1, p.8). .

Bovenop dit alles zijn er sterke twijfels of u überhaupt als agent hebt gewerkt. Zo slaagt u er niet in overtuigende documenten inzake uw werk neer te leggen en bent u betreffende het enige bewijsstuk hieromtrent tegenstrijdig met uw vrouw. Ter staving van uw beroep als agent legt u immers enkel een kopie van uw badge voor. Wanneer u gevraagd wordt waar de originele kaart is, stelt u dat u die bij uw schoonouders in Irak achterliet, meer nog u zegt dat u een hele stapel papieren hebt als bewijs van uw werk bij de politie, maar deze allemaal hebt achtergelaten. U stelt dat u er geen belang aan hechtte om deze documenten mee te nemen en het te gevaarlijk was om documenten van de politie in Turkije bij u te hebben (CGVS 2, p. 9). Echter kan deze vergoelijkking om dit gebrek aan overtuigende documenten te verklaren weinig overtuigen daar uw relaas volledig gestoeld is op het feit dat u als politieman bedreigd werd en zodoende kan verwacht worden dat u dit zo goed als mogelijk staakt. Daarbij komt nog dat uw vrouw, in tegenstelling tot u, aangeeft dat u weldegelijk uw (originele) badge uit Irak meenam, en zij met eigen ogen zag dat u hem in uw zak hebt weggestoken (CGVS vrouw 2, p. 9). Dergelijk gebrek aan documenten komt dan ook de geloofwaardigheid van uw activiteiten als politieagent niet ten goede.

Daarenboven leggen u en uw vrouw incoherente verklaringen af met betrekking tot het jaar waarin u in dienst trad als agent. Zo geeft u aan dat u bij de politie begon te werken op 22 januari 2011 (CGVS 2, p. 5). Tijdens het eerste gehoor ontstond verwarring omtrent het jaar waarin u begon te werken omdat uw vrouw hierover, twee maal, een andere jaartal gaf. Uw vrouw gaf namelijk eerst aan dat u in 2003 gestart was bij de politie (CGVS vrouw 1, p. 4), waarna ze kort haar verklaring wijzigde en zei dat het in het jaar 2005 geweest was (CGVS vrouw 1, p. 5). Toen haar expliciet gevraagd werd of het niet in 2011 was, antwoordde ze resoluut neen (CGVS vrouw 1, p. 4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaven zowel u als uw vrouw aan dat het duidelijk om een vergissing ging en uw vrouw omwille van het feit dat ze analfabeet is, niet goed data kan onthouden (CGVS 2, p. 2, brief). Toch moet er op gewezen worden dat zij wat betreft andere data tijdens de twee gehoren nagenoeg perfect dezelfde data kon aangeven als u en wat betreft andere gebeurtenissen er dus geen probleem was om ze correct in de tijd te situeren, het gaat dan onder meer over het tijdstip van de breuk met uw ouders, jullie trouwdatum, geboorte, de dag waarop uw problemen begonnen, de laatste dag die u thuis spendeerde, de datum van jullie vertrek, etc. (CGVS vrouw 1, p. 3-8). Het feit dat zij dan wel een totaal foutief jaartal aangaf met betrekking tot uw indiensttreding als politieman, doet opnieuw af aan de geloofwaardigheid van de job die u beweerde uit te oefenen en het feit dat u dit probeert te verantwoorden omwille van haar analfabetisme slechts nog een zwak excuus is.

Daarbij komen nog de vage verklaringen omtrent de inhoud van uw job in het politiekantoor. U beweert dat u in 2011 begon te werken in een politiekantoor in Bagdad, waar u administratieve taken op de computer moest uitvoeren, meer bepaald moest u werken met Microsoft programma's als Word en Excel (CGVS 1, p. 8). U kreeg hiervoor echter geen opleiding omdat u zelf daarvoor – toen u nog werkte op uw vorige job als taxi chauffeur – thuis op uw eigen laptop had leren werken met deze programma's (CGVS 2, p. 6). Omtrent de concrete inhoud van uw werk, blijft u echter zeer oppervlaking. U zegt dat uw werk bestond uit het uittypen van brieven op Word en het bijhouden van aanwezigheidslijsten op Excel (CGVS 2, p. 7). Gezien u dit werk deed van 2011 tot en met uw vertrek in 2018, kan van u verwacht worden dat u veel uitgebreider over de concrete taken tijdens uw job kan vertellen als ook dat uw takenpakket iets uitgebreider is dan de twee zaken die u aanhaalt. Daarenboven werd aan uw vrouw gevraagd of u tijdens uw job als taxichauffeur effectief beschikte over een laptop waar u tijd mee spendeerde. Na eerst negatief te antwoorden op de vraag of u thuis over een laptop beschikte, veranderde zij haar antwoord en zei ze dat u wel een laptop had, maar hierop nauwelijks tijd spendeerde gezien uw job als taxichauffeur veel tijd innam. Als u dan 's avonds van uw werk thuis kwam, spendeerde u volgens haar uw tijd met de kinderen en ging u daarna slapen (CGVS vrouw 2, p. 6). De verklaringen van uw vrouw doen daardoor sterke twijfels rijzen bij de vraag of u effectief over een computer beschikte en u bijgevolg had leren werken met dergelijke computerprogramma's. Daarnaast gaf u tijdens het eerste gehoor aan dat u gevraagd had aan uw schoonbroer om de reisvisa voor Turkije voor u en uw gezin in orde te maken omdat u niet zo goed kan werken met internet (CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede gehoor wou u een politiedocument op uw gsm tonen, en toen u gevraagd werd of u dit naar uw sociaal assistent of uw advocaat kon doorsturen, gaf u opnieuw aan dat u niet goed met internet kan werken (CGVS 2, p. 6). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat het vreemd is dat iemand die jarenlang computerwerk deed als beroep tegelijk niet goed kan werken met internet, zegt u dat het internet in Irak 50 dollar per maand kostte en dit te duur was voor een staatsinstelling om te betalen en u daarom niet kan werken met dit medium (CGVS 2, p. 6-7). Deze uitleg is echter niet afdoende om de sterke twijfels omtrent uw werk als administratief bediende te weerleggen. Tenslotte is er nog een markant detail betreffende uw politie-uniform waarover u en uw vrouw niet coherent zijn, waardoor het onaannemelijke karakter van uw job als politieman te meer versterkt wordt. Jullie geven beide wel aan dat u in gewone burgerkledij naar uw werk ging, maar u wel beschikte over een uniform dat u bij speciale gelegenheden droeg. U geeft echter aan dat dit uniform uit verschillende blauwtinten bestond (CGVS 2, p. 8). Uw vrouw gaf aan dat ze het uniform soms thuis moest wassen maar verklaart dat uw uniformkleuren grijs en groen waren. Op het moment dat haar expliciet de vraag werd gesteld of het zeker geen blauwe kleur was, antwoordt ze resoluut "neen" (CGVS vrouw 2, p. 7). Als uw vrouw daadwerkelijk uw uniform thuis in handen zou gehad hebben, had zij zich hoogstwaarschijnlijk de typische blauwe kleurencombinatie herinnerd. Deze incoherentie tussen jullie beiden versterkt de indruk dat u niet als politieman actief bent geweest.

Ten slotte bent u weinig overtuigend betreffende de reispaspoorten van u en uw familie. Volledigheidshalve moet immers worden aangestipt dat de afgifte data op de paspoorten van u en uw gezin opmerkelijk getimed zijn. Meer bepaald werd uw eigen paspoort afgegeven op 27 februari 2018, dat van uw vrouw op 5 maart 2018 en die van uw kinderen eveneens in de periode rond eind februari 2018. U verklaart dat u problemen kreeg met de militie van AAH op 10 maart 2018. Het feit dat u vlak voor uw verklaarde problemen met AAH voor uzelf en uw hele gezin internationale reispassen hebt aangevraagd, doet eveneens onvermijdelijk sterk af aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, gezien ze 'toevallig' plaatsvonden vlak nadat uw paperassen in orde waren. Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd waarom u op dat moment een paspoort had aangevraagd, zei u dat u dat zomaar gedaan had omdat je altijd een paspoort nodig hebt om te reizen (CGVS 1, p. 6-7). Tijdens het tweede gehoor werd u echter gevraagd of u voor uw problemen de intentie had om te reizen, waarop u antwoordde dat u voordien nooit gereisd had en u zich luidop afvraagt waarom u zou reizen. Daarna herneemt u zich en zegt dat er wel een intentie was om op bedevaart te gaan en u daarom paspoorten had aangevraagd (CGVS 2, p. 3-4). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie geen reisplannen hadden en kon niet beamen dat er intenties tot een bedevaart waren (CGVS vrouw 2, p. 4). Daarbovenop nam uw vrouw de paspoorten en cash geld mee naar haar schoonfamilie toen u haar daar op 10 maart, voor het begin van uw dienst van 10 dagen, ging afzetten. U keerde na uw dienst op 20 maart terug naar uw schoonfamilie en kreeg op 22 maart telefoon van uw buurman over de inval in uw huis, waardoor u niet meer naar uw woning terug durfde te keren. Gelukkig had uw vrouw toevallig de paspoorten en jullie geld al bij zich, waardoor een terugkeer naar huis om de belangrijkste spullen op te halen, niet meer nodig bleek. De bovengenoemde feiten wekken de indruk dat het gehele gebeuren in Irak geënceneerd werd en doen erg sterk af aan de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De documenten die u wel neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De kopieën van de Iraakse identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten van u en uw gezin, zijn indicatief voor uw afkomst, die in deze beslissing niet worden betwist. De kopie van uw politiebadge – in combinatie met

de vage en incoherent verklaringen over de locatie van de originele badge en eventuele andere documenten in verband met uw beroep, zie supra – vormt geen hard en sluitend bewijs dat u ook effectief als politieman gewerkt heeft.

Uit bovenstaande trekt het CGVS de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen aan uw adres als politieman door leden van de militie AAH. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in de zin van de Conventie, namelijk op basis van uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekster overloopt in de eerste plaats de geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de vluchtelingendefinitie en stelt dat een “gegronde vrees voor vervolging” een subjectief en een objectief element omvat en herhaalt dat zij Irak verliet omwille van een vrees voor vervolging van haar echtgenoot door de militieleden van AAH. Volgens verzoekster is er sprake van een gegronde vrees, zelfs als de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer minder

dan 50% bedraagt. Daarnaast stelt verzoekster dat zij eveneens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming omdat zij riskeert mishandeld te worden in Irak.

Meestal, zo vervolgt verzoekster, blijft de commissaris-generaal steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Er werd volgens verzoekster onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Zij benadrukt verder dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoekster het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als ongeloofwaardig. Het feit dat zij onwetend is over bepaalde details die geen deel uitmaken van de kern van haar asielrelaas, kunnen niet tegen haar worden weerhouden. Op de verwerende partij, zo stelt verzoekster, rust een actieve samenwerkingsplicht.

Verzoekster beweert dat het CGVS zich ervan had moeten vergewissen dat zij *“geen enkel risico”* zou lopen op mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. De commissaris-generaal zou die oefening niet gemaakt hebben, omdat hij niet naging wat de gevolgen zullen zijn voor verzoeksters echtgenoot bij terugkeer naar Irak als gedeserteerd politieagent. Zo onderzoekt de commissaris-generaal niet welke sancties hij daarvoor zou ondergaan. Verzoekster citeert artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en besluit dat zij wel degelijk vervolging of ernstige schade riskeert.

2.2. Nieuwe elementen

Middels een aanvullende nota van 11 augustus 2020 voegt de verwerende partij de verwijzing toe naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, naar de *“EASO Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, naar het *“EASO COI Report Iraq - Security situation”* van maart 2019, naar de *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020 en naar het *“EASO COI Report Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan dat van haar echtgenoot, A.-A. A. A. A.

Ter terechtzitting wijst verzoekster op problemen die zij zou hebben gekend tijdens haar verblijf in Griekenland. De Raad stipt echter aan dat de behoefte aan internationale bescherming in beginsel gebeurt in functie van het land waarvan de betrokkene de nationaliteit heeft, waardoor het wedervaren van verzoekster in Griekenland in het kader van de onderhavige procedure niet kan worden onderzocht.

2.5.2. De Raad heeft bij arrest met nummer 241 596 van 29 september 2020 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, A.-A. A. A. A., geweigerd. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.5.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Wat verzoekers asielrelaas betreft, oordeelde de commissaris-generaal dat er noch aan de beweerde problemen met de militie AAH, noch aan de beweerde hoedanigheid van verzoeker als politieagent enig geloof gehecht kan worden, waardoor verzoeker geen vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk maakt. Zo legde verzoeker uiterst vage verklaringen af over de inhoud van zijn activiteiten als politieagent, over de frequentie van zijn activiteiten aan de controlepost, over de opleiding die hij genoten had, over het concrete incident met de militieleden en over de gevolgen ervan.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst de commissaris-generaal naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld dat voor verzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid daar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/2, 48/6, 48/7 en 57/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar de wetteksten van de betreffende artikelen weer, maar laat verder na een poging te ondernemen waarom de bestreden beslissing deze bepalingen concreet zou hebben geschonden. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin artikel 27 van het KB CGVS aanvoert, omdat hij dit niet nader uiteenzet en dit artikel daarenboven werd opgeheven door artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Naar aanleiding van de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en enkel uitspraak doet over het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Voorts dient te worden aangestipt dat de beoordeling, of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mutatis mutandis gelijkloopt met het onderzoek naar het risico op blootstelling aan een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Tenslotte is artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, waardoor het thans niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde te vrezen gedood te worden door de militie Asa'eb Ahl al Haq omdat hij als politieagent op 19 maart 2018 bij een controlepost een pick-up tegenhield waarin 2 ontvoerde mensen zaten, waarna hij bedreigd werd (AD, stuk 5, Vragenlijst CGVS 21 augustus 2019, vragen 4 en 5). Verzoeker verklaarde dat de militieleden werden gearresteerd en de ontvoerden werden vrijgelaten (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 16 december 2019, p. 10). Naderhand zou verzoekers huis zijn vernield en beklad (Ibid., p. 10-11), waarna hij op 26 maart 2018 het land verlaten zou hebben.

2.5.8. Waar verzoeker in zijn middel de gevolgen van de corona-pandemie op reizen naar en binnen Irak aanhaalt, merkt de Raad op dat verzoeker de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten in diens beslissing van 26 februari 2020 geen rekening te hebben gehouden met reisbeperkingen en een lockdown in Irak, die slechts op 28 maart 2020 inging. De Raad merkt bovendien op dat de corona-crisis onmogelijk aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien de bedreiging niet uitgaat van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (zie HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35 en 36).

2.5.9. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat een gegronde vrees voor vervolging een subjectief en een objectief element omvat. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is evenwel slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker is er niet in geslaagd zijn vrees te objectiveren. Hij heeft geen enkel bewijsstuk neergelegd dat zijn asielrelaas kan staven (AD, stuk 6, Documenten), waardoor het onduidelijk blijft welke elementen uit het relaas als vaststaand zouden kunnen worden beschouwd.

Uit de politiebade die verzoeker heeft neergelegd (AD, stuk 6, Documenten, politiebade) - die overigens niet langer geldig was op het tijdstip waarop verzoeker de vervolgingsfeiten situeert - kan niet worden opgemaakt dat hij in maart 2018 daadwerkelijk een controlepost zou hebben bemand. De overige documenten hebben betrekking op zijn persoonsgegevens en worden niet betwist. Bijgevolg kan de waarachtigheid van verzoekers asielmotieven enkel worden beoordeeld aan de hand van zijn verklaringen.

Verzoekers verklaringen laten evenmin toe te concluderen dat zijn tewerkstelling bij de politie, of het relaas over de concrete vervolgingsfeiten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Zo stelde verzoeker dat hij op 22 januari 2011 begonnen was als agent (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 16 december 2019, p. 5), terwijl zijn echtgenote tot tweemaal toe stelde dat hij reeds in 2003 als politieagent begon te werken (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud A. L. M. S. I., 16 december 2019, p. 4). Verzoeker zou volgens zijn verklaringen bij de politie jarenlang bureauwerk gedaan hebben in Excel en Word (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 16 december 2019, p.7), maar hij verklaarde wel de bijstand van zijn schoonbroer nodig te hebben gehad om een visum te regelen omdat hij "niet zoveel van pc en zo" zou weten (Ibid., p. 6). Er rijzen dus sterke twijfels over het waarheidsgehalte van zijn verklaringen over de aard van zijn werk bij de politie.

Verzoeker verklaarde ook na betaling van smeergeld zonder enige vorm van opleiding bij de politie gestart te zijn (Ibid., p. 7-8), hetgeen weinig aannemelijk overkomt. Hij droeg in beginsel geen uniform als politieagent, zo stelde hij tijdens zijn gehoor, maar beschikte wel over een militair lichtblauw/blauw gemixt uniform dat hij soms droeg (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II, 20 januari 2020, p. 8). Zijn echtgenote, die dit uniform af en toe waste, stelde dat het om een uniform in grijsgroen gemixte kleuren ging (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II A. L. M. S. I., 20 januari 2020, p. 7). Dit element lijkt er ook op te wijzen dat de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling niet met de realiteit overeenstemmen.

Niet enkel de verklaringen van verzoeker over zijn back office-functie bij de politie doen ernstige vragen rijzen, maar ook over zijn operationele activiteiten legde verzoeker weinig overtuigende verklaringen af. Verzoeker zou nauwelijks instructies hebben gehad en kon niet verhelderen op welke wijze verdachte voertuigen uit het verkeer werden gehaald (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud I, 16 december 2019, p. 9). Het is bovendien onduidelijk of bestuurders van de milities al dan niet als verdacht werden beschouwd (Ibid.) en of ze deze lieten stoppen of gewoon doorlieten (Ibid.). Verzoeker ontkende dat zijn collega's, die in maart 2018 hadden meegeholpen aan de arrestatie van de militieleden, problemen zouden hebben gekend (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud II, 20 januari 2020, p. 14), zogenaamd omdat hij de oorzaak was van de arrestatie. Het blijft verder volstrekt onduidelijk waarom de militieleden hem zouden viseren en zijn collega's, die ook bij de arrestatie betrokken waren, ongemoeid zouden laten.

2.5.10. In zijn middel gaat verzoeker nergens concreet in op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij de politie en de voorgehouden vervolgingsfeiten. Nergens uit zijn verklaringen of uit de gegevens van het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker verward of getraumatiseerd zou zijn, zoals hij in zijn middel beweert. Wat de gevolgen betreft van een terugkeer naar Irak als gedeserteerd politieagent, merkt de Raad op dat aan verzoekers hoedanigheid als politieagent geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor de commissaris-generaal geen onderzoek diende te voeren naar deze gevolgen.

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing enkel zou puren uit de informatie waarover hij beschikt "zonder mee te delen waar zij die zou halen", merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op accurate wijze vermeld wordt welke bronnen gebruikt werden om de vele vaststellingen daarin vervat te verantwoorden, namelijk de betreffende passages uit de diverse gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote, alsook de rapporten met objectieve informatie waarvan de hyperlink ter consultatie wordt meegegeven. Waar verzoeker oppert dat er geen procedureregels bestaan met betrekking tot het gehoor, merkt de Raad op dat deze kritiek elke grondslag mist omdat het KB CGVS wel degelijk voorschriften met betrekking tot 'het gehoor' bevat en verzoeker geen enkele poging onderneemt om concrete passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud aan te wijzen die niet aan deze voorschriften zouden voldoen.

Na raadpleging van de stukken uit het administratief dossier stelt de Raad vast dat alle feitelijke vaststellingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen steun vinden in dat gehoorverslag en deugdelijk zijn. De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van die vaststellingen in redelijkheid oordelen dat er noch aan verzoekers beweerde hoedanigheid van politiemann, noch aan het asielrelaas zelf enig geloof kan worden gehecht.

2.5.11. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker komt dus niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Daarin wordt "ernstige schade" als volgt omschreven:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.13. Specifiek met betrekking tot een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, dat verzoeker mogelijks zou lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat uit de informatie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota, duidelijk blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, actueel geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor verzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betwist dit en citeert daartoe uit het reisadvies voor Belgen die naar Irak willen afreizen uitgaande van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken waarin de diverse oorzaken van onveiligheid in de verschillende regio's van Irak aan bod komen. Verzoeker citeert ook uit het Canadese reisadvies. Uit beide documenten leidt hij af dat de situatie in Irak "van die aard is dat er geen terugkeer mogelijk is nu de veiligheid niet kan worden gegarandeerd", terwijl ook "de situatie aan de grenzen volstrekt problematisch is". De Raad merkt op dat het citeren van het reisadvies van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken of de Canadese overheid in casu irrelevant is, daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit het overzicht van de veiligheidssituatie niet dat er aldaar een situatie van open oorlog zou heersen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden zouden zijn die voor hem zouden kunnen resulteren in een verhoogd risico op het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er sprake is van willekeur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en de erin vermelde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.5.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN